

Ema a jednorožec

Zlatý princ

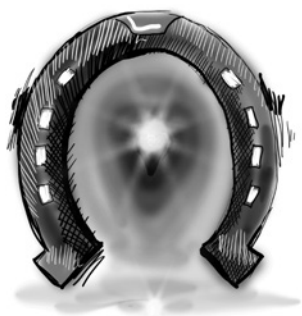
Oldřiška Ciprová

Ilustrace Lenka Němcová

bambóok

bamb**oo**k

První kapitola

Ema se nešťastně převrátila na posteli, jako tu noc už asi po sté. Trochu nabroušeně nahmatala mobil na nočním stolku u postele a stisknutím tlačítka rozsvítila displej, aby se podívala, kolik je hodin. Podrážděně odfoukla – bylo už půl třetí a ona ještě nezamhouřila oka. Poslední dobou se jí to stávalo často. V noci Ema zírala do stropu a ráno pak nebyla k použití.

Co se to se mnou děje? pomyslela si a odevzdaně odložila telefon zpět na stůl.

Ema

Poslední rok byl pro ni dost náročný. Byla Vyvolenou strážkyní Říše snů a jako taková musela udržovat v Říši rovnováhu a pořádek. Jenže to se začínalo měnit.

Keira, jednorožec z Říše snů a Emina kamarádka, potřebovala Vyvolenou stále častěji. Jeden by si pomyslel, že poté, co jednorožčí slečna s válečným ořem Conallem založila rodinu a narodilo se jim hříbátko Aurus, se bude s Emou vídat už jen zřídka. Opak však byl pravdou.

Hříbě, které vzniklo spojením kouzelného jednorožce a válečného koně, bylo totiž zázračné. Nejen pro nádhernou zlatou barvu a diamantový roh, ale hlavně kvůli jeho ohromné síle. A ta neustále rostla a občas se zdála nezvladatelná.

Rovnováha v Říši snů byla narušená, to Ema jasně cítila. A teď kvůli tomu nespala, a nemohla se tak do Říše dostat.

Byl to začarovaný kruh.

„Aurísku, Aurísku,“ zašeptala unavená Ema nešťastně do tmy, „co si s tebou počneme?“ vzdychla odevzdaně. Najednou jako by vzduch v ložnici zhoustl.

„Ty nic,“ zaslechla ve tmě skřípavý hlas. Byl to velmi tichý šepot, přesto si byla Vyvolená jistá, že slyšela dobře.

„Co...?“ Emě hrůzou naskočila husí kůže. Okamžitě se na posteli posadila.

„Nic nezmůžeš,“ ozvalo se jí vedle ucha tak blízko, že jen vyděšeně vyjekla.

Třesoucí se rukou sáhla po vypínači na lampičce u postele. Celou místnost okamžitě zaplavilo jasné světlo a Ema musela rychle přimhouřit oči.

Se zatajeným dechem se rozhlédla po svém pokoji. Kromě ní tu ale nikdo nebyl. Ema ještě jednou přelétla místnost pohledem. Velmi pomalu si lehla, ale radši nechala lampičku rozsvícenou. Opatrně zavřela oči a nic se nestalo. Žádný hlas.

„Asi se mi něco zdálo,“ pomyslela si Ema.

„Tobě už se nikdy nic zdát nebude,“ rozlehl se pokojem zase ten děsivý hlas. A světlo zhaslo.

Druhá kapitola

„Děláš si legraci?“ vykulila Barča na Emu nevěřícně oči a posunula si brýle na nose, jako to dělala vždy, když ji něco vyvedlo z míry.

Barča byla Emina nejlepší kamarádka už od školky a Ema se jí se vším svěřovala. Zrovna spolu měly namířeno do školy a Ema vyprávěla kamarádce o své noční příhodě.

„Nedělám,“ zabručela Ema rozmrzele. Byla nevyspalá a stále jí nešel z hlavy ten noční hlas.

Barča jako obvykle nepokládala doplňující otázky a pragmaticky pronesla.

„Možná se ti to zdálo.“

„Já jsem nespala!“ vyjekla Ema, ale hned se uklidnila. „Promiň, nechci na tebe křičet, ale mám nervy v kýblu.“

„Nemyslela jsem tím, že se ti to zdálo jako ve snu, ale že sis to třeba jen představila. Něco jako slyšiny.“

„Jako že jsem tedy blázen, jo?“ Ema se zastavila a přeměřila si Barču znechuceným pohledem.

„Ale ne,“ mírnila Vyvolenou kamarádka. „Říkáš, že už nespíš delší dobu. Můžeš mít insomnii.“

„Cože?“

„To je úplně normální nemoc, Emi,“ pokývla Barča vážně hlavou. „Česky je to nespavost.“

„Nespavost je nemoc?“

Ema se na Barču zvědavě zadívala. Věděla, že kamarádka je úplně chodící encyklopedie a může se od ní dozvědět spoustu velmi zajímavých věcí.

„Jasně, a pokud je chronická, může to být i docela vážné.“

„Jsou různé druhy, jo?“

„Ano. Podle mě máš přechodnou insomnii. To je stav, který trvá zpravidla do jednoho týdne. Obvykle je způsobený stresem a není patologický. Většinou po nějaké době tato nemoc odezní sama.“

„No, tak už aby to bylo,“ povzdechla si Ema.

„Nesmíš se tak stresovat z toho Auríska.“

„To se snadno řekne, Barčo, ale když teď nemůžu spát, nemám s Keirou žádný kontakt a mám starost, co se v Říši děje. A navíc ten

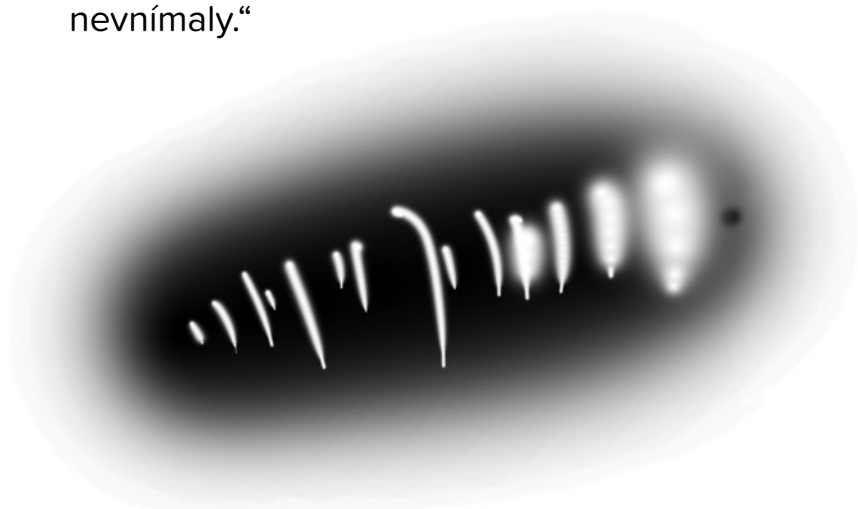
hlas v noci... Nelíbí se mi to. Mám takové divné mrazení v zádech.“

„To ale všechno může být důsledkem toho nevyspání,“ zkusila Eminu starost zmírnit Bára.

„Kdo se nevyspal?“ vyrušil obě dívky hlas, který jim znenadání zazněl za zády. Obě se vylekaně otočily.

„Kristiáne,“ oddechla si Ema. „Ty jsi nás vyděsil. To se dělá? Přepadat lidi zezadu?“

„Promiň,“ zašklebil se spolužák, pro kterého měla Vyvolená velkou slabost. „Šel jsem docela hlučně, ale vy jste mě nevnímaly.“

„Řešíme důležité věci,“ upozornila Kristiána Barča. „Ema nemůže spát, a nemůže se tudíž dostat do Říše snů, aby zkontrolovala Keiru a Aura.“

„Proč je chceš kontrolovat?“ nechápal Kristián. Byl do Emina tajemství zasvěcený díky tomu, že se před pár lety zapletl s Medailonem moci, jehož moci totálně propadl, a právě Ema ho z té šlamastyky zachránila.

„Protože má mrazení,“ řekla Bára dřív než se Ema stačila nadechnout k odpovědi.

„A jo,“ vyfoukl Kristián vědoucně. Už několikrát zažil ten stav, kdy měla Ema podivné tušení. A nikdy to nebyla předzvěst něčeho dobrého.

„Neomdlíš zase nebo tak? Nezačnou ti hořet prsty jako minule, že ne?“ ujišťoval se chlapec, protože si na kouzelnou moc, která s sebou nesla výraznou výjimečnost, pořád nemohl u Emy zvyknout.

„Neboj,“ mávla Ema rukou a usmála se do Kristiánových zářících očí. Jen co to dořekla, zaslechla vedle hlavy šepot.

„Emo!“

Vyvolená se vyjeveně rozhlížela kolem dokola. „Barčo, to jsi byla ty?“ zadívala se na kamarádku, ale předem věděla, že Bára na ni nemluvila.

„Co?“ nechápala kamarádka.

„Nějaký... hlas,“ Ema cítila, jak se jí pomalu zmocňuje nevolnost. Najednou viděla všechno rozmazaně a nedokázala na své kamarády zaostřit.

„Kristiáne, promiň,“ hlesla Ema nepřítomně.

„Proč se omlouváš? Co se děje?“ slyšela chlapcův hlas jako z velké dálky.

„Slíbila jsem ti, že neomdlím...“ usmála se Ema a skácela se k zemi.

Proč se omlouváš?

Barča